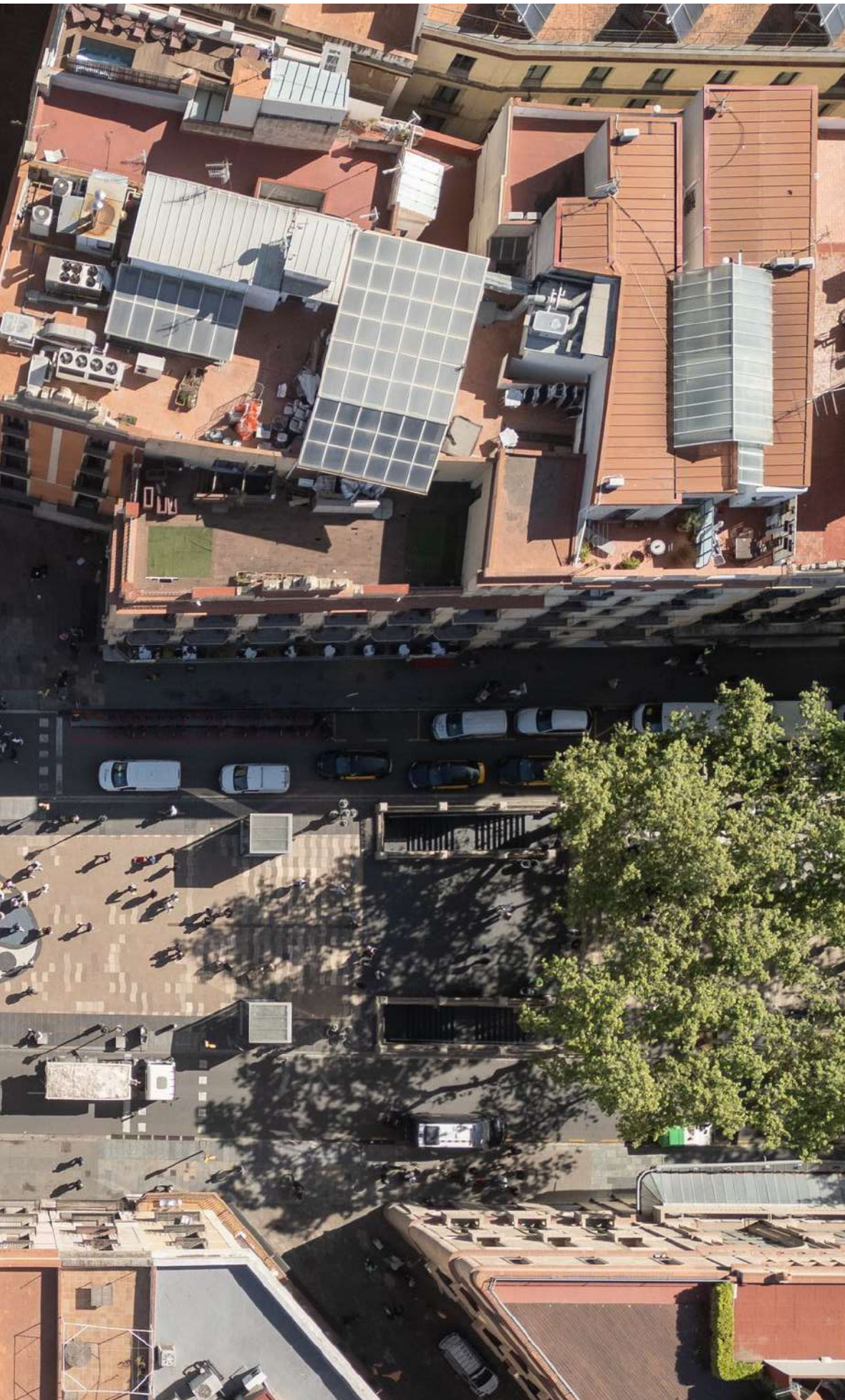

La resposta a l'exclusió residencial

Grup de treball
de serveis socials

Abril de 2025

Consell Municipal de Benestar Social

Més de 35 anys treballant pels drets socials a Barcelona

**Ajuntament
de Barcelona**

Entre setembre de 2024 i febrer de 2025 el Grup de Treball de Serveis socials del CMBS s'ha reunit en 5 sessions per conèixer i debatre sobre l'allotjament temporal d'urgència, els seus problemes i la seva possible reforma en el marc de les dificultats d'habitatge que afecten amb duresa a una part de la població. En aquestes sessions han participat, a més dels membres habituals del grup, nombrosos responsables dels diferents serveis municipals implicats (tant de Drets socials com d'Habitatge) i algunes entitats socials de primer i segon nivell i col·legis professionals que habitualment no participen en aquest espai de treball.

El punt de partida va ser l'anàlisi de les dificultats que afecten el programa d'ATU amb un increment notable de persones ateses, un increment substancial dels costos amb un model d'atenció (centrat en l'allotjament en pensions i similars) disfuncional i inadequat i amb tendència a allargar-se en el temps molt més de l'adequat. Així mateix, es constata la dificultat de les persones allotjades: 41% famílies monomarentals, 18% no tenen accés a un recurs d'habitatge públic i un 74% està a l'ATU més de 6 mesos.

El Grup va analitzar a continuació altres dispositius municipals que intervenen sobre l'emergència habitacional i les situacions d'exclusió residencial.

A partir dels debats al si del grup i d'algunes aportacions escrites, aquest document presenta els principals punts d'acord i consens assolits.

Un problema que desborda l'acció social municipal

Marc general i context

Una primera consideració és que les accions municipals davant l'emergència habitacional i les seves dificultats i limitacions s'han d'entendre en un context més ampli i complicat, que presenta, almenys tres grans components.

- a) Barcelona, com moltes altres grans ciutats de Catalunya, d'Espanya i d'Europa, pateix un greu problema de manca d'oferta d'habitatge assequible per sectors relativament amplis de la població. La problemàtica d'accés i manteniment d'un habitatge digne és una dificultat creixent de la nostra societat. Això fa que els recursos públics i municipals d'habitatge assequible i habitatge social siguin insuficients per donar resposta a totes les necessitats. Malgrat això, és evident que qui més ho pateix són les persones que viuen en situació d'exclusió social, que acumulen dificultats en altres àmbits de la vida (precarietat laboral, ingressos baixos, manca de xarxes familiars o de relacions socials, irregularitat administrativa, etc.) que les fan més vulnerables a les deficiències estructurals del mercat de l'habitatge.
- b) En segon lloc, tant la demanda com l'oferta d'habitatge no encaixen en els límits dels termes municipals en un context metropolità com el de Barcelona. El problema i les respostes tenen un abast metropolità que no encaixa amb el mapa de governs locals que, junt amb la Generalitat, han de donar resposta al problema. A més, el fet que Barcelona tingui una dimensió major i centralitat a l'àrea metropolitana contribueix a atraure la demanda de bona part de l'àrea cap al municipi, problema que s'agreuja pel fet de que alguns altres ajuntaments de l'àrea tenen una oferta de serveis i suport més limitada.
- c) En tercer lloc, una part substancial de les situacions de dificultat habitacional greu les pateixen persones residents a Barcelona que no tenen permís de residència, bé perquè no ho han tingut mai o bé perquè els hi ha caducat. Això fa que hi hagi barreres d'accés a molts dels dispositius públics de suport i que les vies de sortida de l'emergència siguin més limitades i difícils.

Aquests elements limiten les possibilitats d'acció de l'Ajuntament, i la seva modificació queda fora de les seves competències legals.

Múltiples dispositius d'atenció a les situacions de pèrdua o manca d'habitatge

Diagnosi del sistema actual d'atenció

El panorama global presentat per l'IMSS al grup és el d'un nombre important de serveis i dispositius municipals que atenen situacions de pèrdua o manca d'habitatge. El conjunt de serveis és el resultat d'una acumulació de respostes a diferents tipus de demanda. Tot i que calen respostes diferents adequades a la diversitat de situacions i itineraris, la multiplicitat actual presenta alguns riscos i dificultats.

Per això, seria necessari avançar en una simplificació i integració dels dispositius que permeti:

- disposar d'una visió de conjunt de les situacions, amb un sistema d'informació compartit i integrat;
- evitar una excessiva dispersió de les respostes i permetre que la diferenciació de respostes sigui flexible, doncs cal tenir present que les persones i llars poden passar per situacions de dificultat variables.

De fet, ja s'han fet algunes primeres passes en aquesta direcció, com la integració del Servei d'Inserció Social (SIS) i el Servei d'intervenció Social a Famílies amb menors (SISFAM) en el Servei d'Orientació i Atenció Social al Sensellarisme (SOASS).

Diversitat de situacions i processos i diferenciació de respostes

Tipologies de situacions d'exclusió residencial

El grup de treball ha constatat que cal una diferenciació entre situacions diverses que comparteixen una mateixa problemàtica: la pèrdua o manca d'habitatge. Els dispositius municipals ofereixen de dos grans tipus de respostes:

- Allotjament, en forma d'allotjament temporal i accés a habitatges de diferent tipus.
- Suport social.

Tot i que sovint cal combinar respostes en els dos camps, és important analitzar les situacions i les diverses vies de resposta per separat cada un dels camps.

Suport social i acompanyament

1. Allotjament

Pel que fa a l'allotjament, cal insistir en primer lloc en que és fonamentalment una responsabilitat dels serveis d'habitatge (municipals i autonòmics) i no dels serveis socials.

El paper dels serveis socials ha estat el de respondre a les situacions d'emergència i oferir allotjament quan està lligat directament a formes de suport social (apartaments tutelats, pisos d'inclusió, serveis residencials, etc.). Des dels serveis socials es poden oferir solucions residencials temporals, però no definitives, ja que s'escapa del seu àmbit competencial

Aquesta separació competencial és problemàtica. La delimitació de responsabilitats no és clara. Tradicionalment, es fa una distinció entre habitatge (amb cèdula d'habitabilitat) i altres formes d'allotjament, i això no coincideix del tot amb el que passa a la pràctica: mentre que "altres allotjaments" queden fora de l'àmbit dels serveis d'habitatge, alguns habitatges (amb cèdula) estan en mans dels serveis socials. També cal tenir en compte que, cada vegada més, la normativa d'habitatge parla d'allotjament dotacional, allotjament d'ús privatiu o allotjament amb espais comuns compartits, considerant aquests allotjaments com a habitatge. En tot cas a efecte d'aquest document sembla més apropiat, des d'un punt de vista competencial, parlar de recursos habitacionals transitoris o permanents.

Sobretot cal remarcar que la insuficiència de les polítiques d'habitatge per generar l'oferta necessària d'habitatge assequible es tradueix en una sobrecàrrega de la vessant "d'emergència: més persones perden l'habitatge, menys en troben durant l'allotjament d'emergència.

Mentre aquestes situacions tinguin un volum limitat, aquest paper dels serveis socials és assumible i cal garantir la millor qualitat possible de l'atenció. Però si l'extensió de les dificultats d'accés a l'habitatge és molt gran, els serveis socials es veuen desbordats i incapacitats per oferir una atenció suficient i de qualitat. Els desbordaments recents del programa d'ATU en són una mostra.

En aquesta vessant (i amb independència de les necessitats de suport social), les situacions són diverses. Es poden diferenciar, entre d'altres, aquestes situacions:

- Amb habitatge, amb risc de pèrdua: llars que tenen algunes dificultats per fer els pagaments, que a mitjà termini poden trobar-se davant la pèrdua de l'habitatge.
- Amb habitatge, amb amenaça de perdre'l a curt termini, amb procediments legals iniciats (ETHOS 9).
- Que acaben de perdre l'habitatge, en situació d'emergència per trobar allotjament.
- Que han perdut l'habitatge recentment, i estan en allotjaments "col·lectius" (albergs, refugis, pensions—ETHOS 3, 4, 5, 7) o en acollits en precari (ETHOS 8 i 11–13).
- Sense llar a mig i llarg termini (principalment en ETHOS 1–2, 3–7, 11–12).

- Allotjades a mig i llarg termini en allotjaments “col·lectius” o individuals que incorporen suport (ETHOS 7).

Les persones i famílies poden passar per diferents d'aquestes situacions al llarg de les seves trajectòries d'exclusió residencial. El coneixement dels estocs i fluxos de població en cada una d'aquestes situacions i de les trajectòries de les persones al llarg del temps és imprescindible per dimensionar els serveis.

L'accés a un habitatge, és a dir, a un **allotjament “individual/familiar”**, utilitzable com a espai de vida ordinària d'una llar i amb un cert nivell d'estabilitat és una condició per qualsevol procés de millora personal o familiar o de recuperació. La política en aquest camp hauria de **prioritzar l'accés i el manteniment d'aquest tipus d'allotjament**, i limitar a situacions breus o molt particulars l'oferta d'allotjament col·lectiu (albergs, serveis residencials d'inserció, allotjament en pensions, etc.). Aquest principi és igualment vàlid per les situacions de pèrdua recent (allotjades de forma temporal) com per les de sensellarisme a llarg termini.

S'hauria d'orientar una part important dels esforços a millorar la intervenció en la primera de les situacions, **oferint suport molt abans que l'amenaça de pèrdua sigui imminent**. Cal normalitzar la demanda de suport quan comencen els problemes. És cert que sovint les persones intenten fer front a les primeres dificultats sense recórrer als serveis socials, i que de vegades es pot caure en el parany de que demanar suport quan la situació és dramàtica pot augmentar les probabilitats de rebre'l. Però la rendibilitat social i econòmica de donar suport per evitar la pèrdua en els moments inicials de dificultat és molt més gran que la de les intervencions en moments posteriors.

2. Suport social

Pel que fa al suport social, cal diferenciar, en primer lloc, entre el suport global a les persones i el seu procés vital (amb diferents intensitats, com s'indica més endavant), i els suports per abordar qüestions específiques (com els programes de tutoria i suport per la inserció laboral o per la cerca d'habitatge, per exemple). Aquests tipus de suport sovint es presenten de forma indiferenciada sota el terme “pla de treball”, i convé diferenciar-les per fixar les seves modalitats i els seus proveïdors.

El suport global a la persona i el seu procés personal pretén ajudar les persones a identificar problemes, oportunitats i prioritats, a trobar les vies de millora i a utilitzar els recursos que puguin necessitar per la seva inserció i participació social. És un suport que, en principi, ha de ser voluntari (tot i que pot haver-hi situacions legals que ho facin obligatori). Pot tenir

diferents graus d'intensitat que haurien de ser inversos a la capacitat de la persona de abordar aquestes qüestions de forma autònoma:

- Situacions en les quals la persona és capaç de gestionar el seu procés personal de forma plenament autònoma, o com a màxim accedint a informacions concretes i orientacions puntuals.
- Situacions en què les persones necessiten mantenir contactes per rebre orientació de forma periòdica però amb baixa freqüència, i són autònomes per l'accés i ús de serveis i recursos. Correspon al que sovint s'anomena "seguiment".
- Situacions que necessiten un acompanyament social. Això suposa una relació regular, periòdica amb una freqüència mitjana o alta, per abordar revisions de la situació, treballar sobre la identificació de problemes i oportunitats, facilitar i donar suport en l'accés i ús de serveis i recursos. L'expressió "acompanyament social" s'hauria de reservar per aquest tipus d'intervenció i no per qualsevol intervenció periòdica. La seva intensitat pot variar entre nivells bàsics (trobadres de freqüència mitja previsible, suports puntuals) i nivells d'intensitat creixent (quan cal una freqüència alta, o sovint és imprevisible i pot requerir intervencions intenses en situacions de crisi, etc.). Els models de gestió intensiva de casos o tractament assertiu comunitari, per exemple, correspondrien als nivells de major intensitat.

Les necessitats de suport social de les persones en risc d'exclusió residencial son molt diverses i variables. La "gravetat" de la situació de l'habitatge no guarda relació mecànica amb les necessitats de suport social. Pot haver-hi persones que perdin l'habitatge sense cap allotjament però son plenament capaces de moure's i trobar i utilitzar els recursos disponibles sense suport, i persones allotjades ja en un habitatge que necessitin acompanyament social intensiu.

Les necessitats de suport social també varien al llarg del temps. Una persona procedent d'una llarga estada al carrer i amb problemes greus pot necessitar un acompanyament intensiu durant una primera etapa, però posteriorment no necessitar cap suport més enllà del que ofereixen els serveis ordinaris.

El fet que les necessitats de suport social no guardin relació directa amb la "gravetat" dels problemes d'allotjament i que varïi al llarg del temps hauria de portar a **dissenyar els programes amb la necessària flexibilitat**. Per exemple, quan un habitatge està vinculat a un procés de suport com a part del mateix servei (per exemple, els pisos d'inclusió), poden aparèixer situacions en què ja no sigui necessària la provisió integrada.

Igualment, cal evitar una formulació genèrica del fet que qualsevol accés a allotjament temporal ha d'estar associat a un "pla de treball". Cal una **oferta diferenciada** per les persones que necessiten suport social global d'acompanyament o seguiment (que hauria de proveir o bé els serveis ordinaris o un servei especialitzat), les que poden necessitar un suport focalitzat en els problemes d'habitatge (que necessita professionals que coneguin bé el camp de l'habitatge) i per les persones que no necessiten suport social especial (tot i que trobar habitatge els hi resulti molt complicat en el context actual).

En qualsevol cas, el suport o pla de treball o la consecució de determinades fites no hauria de condicionar el temps d'estada en un recurs habitacional. Si més no, no hauria de plantejar-se amb terminis massa curts, que generin pressió, angoixa o inestabilitat a la persona/família.

En tot cas, cal avançar en el disseny d'una segmentació de les situacions i les ofertes que permeti identificar i personalitzar amb més detall les necessitats a atendre.

Les solucions temporals d'urgència

Propostes de millora de l'allotjament temporal

En relació amb les solucions d'allotjament temporal, caldria centrar els esforços a limitar l'ús de pensions i potenciar instruments alternatius com:

- Nous espais alternatius a les pensions, en col·laboració si cal amb entitats socials, com els allotjaments de proximitat provisionals (APROP), els allotjaments amb usos compartits, etc. (cal flexibilitzar criteris com el RESES i altres per mobilitzar el màxim de recursos).
- Projectes per trobar respostes individuals de manera col·lectiva a través de la Direcció d'Acció Comunitària.

En cas d'haver de derivar una persona o família a pensió, es proposa flexibilitzar els terminis definits en el nou protocol d'ATU's pel qual en els primers mesos la revisió de la continuïtat de la persona/família al recurs és quinzenal i en cap cas, s'expulsarà una persona/família de la pensió si no existeix alternativa habitacional viable.

En consonància als termes desenvolupats a l'apartat anterior, es recomana no considerar el "compliment del pla de treball" com a indicador per a revisar la seva continuïtat i establir requisits objectius i assolibles de comprovació automàtica i no depenen d'un criteri professional.

Finalment i en relació amb la gestió de l'ús dels Allotjaments Temporals d'Urgència es proposa:

- Una temporalitat de 6 mesos per fer un bon diagnòstic, vincle i pronòstic de la situació en funció del perfil i que en cas de no tenir alternativa passats 6 mesos, es pugui allargar aquesta temporalitat més temps.

Sortides i solucions definitives

- Activar dins l'itinerari i propostes de sortida, recursos de mitja i llarga estada. que preparin cap a un recurs de sortida finalista.

Una oferta diversificada de sortides

El conjunt del dispositiu municipal d'atenció a les situacions d'exclusió residencial ha de disposar d'un ventall de sortides diversificat.

- En primer lloc, s'ha de procurar augmentar la disponibilitat d'habitatge assequible ordinari. La creació d'habitatge públic i social i la mobilització de l'oferta d'habitatge privat assequible han de ser els eixos de la política d'habitatge i han de permetre disposar d'un número suficient d'habitatges per les situacions d'urgència i d'integració social per l'habitatge.
- En segon lloc, cal orientar progressivament l'oferta d'allotjament en l'atenció al sensellarisme cap a prioritzar els allotjaments "individuals" amb formes flexibles de suport en funció de les necessitats de les persones.
- En tercer lloc, cal integrar en el ventall de sortides altres formes d'habitatge amb suport (per persones grans, per persones amb altres necessitats). Tot i que sovint han estat pensades per altres "grups" de població, es tracta de respostes a les necessitats d'habitatge i de suport social que poden correspondre a una part de les persones ateses des de l'exclusió residencial.
- En quart lloc, cal assajar noves fórmules com els ajuts directes per la cerca autònoma d'habitatge o programes per grups exclosos dels programes generals (sovint per temps o situació legal de residència). Algunes d'aquestes fórmules poden emmarcar-se en la cooperació i coproducció amb entitats del tercer sector.
- En cinquè lloc, cal estudiar les situacions en les quals el projecte de vida de les persones pugui passar per desplaçar-se a altres territoris. En alguns casos és la intenció inicial, en altres casos pot ser un projecte més atractiu que romandre a Barcelona per diferents raons (cost de la vida, oportunitats de feina, etc.).

Gestió, coneixement i governança

Millorar la informació i el coneixement

La gestió de les respostes a un problema de la gravetat i de la complexitat de l'exclusió residencial necessita un esforç addicional per millorar la informació i el coneixement de les demandes, les respostes i el seu cost i impacte. Seria recomanable disposar d'un sistema d'informació integrat sobre les persones ateses i les accions desenvolupades que permeti conèixer de forma més global:

- Els fluxos de demanda: les entrades a les situacions de pèrdua/manca d'allotjament procedents de desnonaments i equivalents, de trencaments familiars, de situacions de vida al carrer i d'arribades de fora de la ciutat.
- Els fluxos de sortida: accés a habitatges propis, a habitatges compartits, a habitatges amb serveis, marxa de la ciutat, etc.
- Els fons de persones/unitats familiars ateses en cada moment: allotjats en ATU, en albergs i altres allotjaments col·lectius, en altres formes d'allotjament temporal. Igualment, els fons de persones vivint al carrer o en assentaments, en espera o en altres situacions provisionals.
- Les característiques de les persones que componen els fluxos i fons esmentats, tant des del punt de vista sociodemogràfic (edat, sexe, situació familiar) com de projecte de futur (instal·lar-se temporalment o permanentment a la ciutat, marxa cap un altre lloc).
- Les accions noves impulsades o previstes i el cost de cada una d'elles, així com del conjunt de serveis prestats.

En l'actualitat es disposa d'una part d'aquestes dades, però quasi sempre de forma fragmentada per dispositius i serveis. Un sistema integrat és de la màxima importància.

També és necessari desenvolupar una gestió del coneixement que permeti acumular el saber de l'experiència dels professionals dels serveis socials i de les persones ateses en aquest camp.

Cal fomentar processos d'avaluació permanent tant de l'evolució de la situació, com dels resultats i l'impacte de les polítiques que es desenvolupen.

Millorar la governança, la coproducció de serveis i la innovació

El grup de treball constata que el problema de l'exclusió residencial és un problema que travessa transversalment les competències de les administracions públiques i les missions i plans d'actuació de moltes entitats. A més a més, la distribució i assumpció de responsabilitats no és nítida i genera algunes disfuncionalitats.

En aquest context es proposa:

- Insistir en la coordinació d'esforços, tant entre les administracions públiques, com amb les entitats del tercer sector, per aprofitar totes les oportunitats possibles.

- Treballar per un enfocament permanent envers la coproducció a tots els nivells: reformes en la normativa, plans d'actuació i solucions específiques.
- Assajar qualsevol iniciativa innovadora tant en el camp de la contractació com de la gestió i aprofitar els entorns d'innovació que s'han regulat en els darrers temps.
- Compromís per part de l'Ajuntament de mantenir el pressupost global actual destinat a les pensions, per invertir en alternatives i destinar recursos a l'acompanyament social, amb l'objectiu que en un futur el pressupost es pugui reduir i racionalitzar.
- Recursos finalistes: Definir amb el Departament d'habitatge i a escala supramunicipal recursos i serveis que permeti donar una solució habitacional definitiva.

Propostes de recomanació

Polítiques i de governança

- Augmentar la disponibilitat d'habitatge assequible amb participació de totes les Administracions implicades i el Tercer Sector.
- Promoure accions a escala metropolitana exercint un paper actiu dins de l'AMB.
- Promoure accessibilitat per persones sense permís de residència.
- Mantenir el pressupost global actual destinat a les pensions, per invertir en alternatives i destinar recursos a l'acompanyament social.
- Plantejar un pla d'acció i pressupost associat per implementar el conjunt de recomanacions.
- Clarificar els límits de les respectives responsabilitats dels serveis d'habitatge i de serveis socials.

Disseny de Servei

- Simplificació i integració dels dispositius municipals d'atenció a l'emergència habitacional i el sensellarisme.
- Oferir serveis d'assessorament i suport orientats als moments inicials de risc de pèrdua de l'habitatge.
- Afavorir la presència de professionals socials dins dels serveis municipals d'habitatge.
- Prioritzar les formes d'allotjament temporal "individual" que permetin a la persona o família desenvolupar una vida privada ordinària.
- Ordenar una oferta de suport social diversificada i adequada a les necessitats reals de les persones.
- Revisar el conjunt de programes que ofereixen allotjament/habitatge per integrar en el ventall de sortides altres formes d'habitatge amb suport (per persones grans, per persones amb altres necessitats).
- Provar fórmules innovadores com prestacions per la cerca autònoma d'allotjament i formes de coproducció amb el tercer sector.
- Estudiar les situacions de possible assentament en un altre territori.

Gestió del Servei

- Oferir serveis d'assessorament i suport orientats als moments inicials de risc de pèrdua de l'habitatge.
- Prioritzar les formes d'allotjament temporal "individual" que permetin a la persona o família desenvolupar una vida privada ordinària.
- Desvincular el "compliment del pla de treball" com a indicador per a revisar la seva continuïtat als allotjaments temporals i establir requisits objectius, transparents i assolibles de comprovació automàtica i no depenen d'un criteri professional.
- Ordenar una oferta de suport social diversificada i adequada a les necessitats reals de les persones.
- Establir una relació flexible entre allotjament temporal i suport social, de forma que els suport social es concentri en las persones amb dificultats de gestionar la seva situació.
- Oferir assessorament especialitzat per la cerca d'habitatge a les persones en situació d'emergència habitacional en allotjament temporal i situacions anàlogues.
- Articular un sistema d'informació sòlid i coherent.
- Impulsar fórmules d'acumulació del coneixement basat en l'experiència dels professionals i de les persones ateses.
- Promoure l'avaluació permanent de les polítiques d'allotjament d'urgència.
- Assegurar que l'allotjament temporal, i a mig i llarg termini compleixi uns estàndards de qualitat.

Criteris en relació al Allotjaments Temporals D'Urgència

- Una temporalitat de 6 mesos per fer un bon diagnòstic, vincle i pronòstic de la situació en funció del perfil i que en cas de no tenir alternativa passats 6 mesos, es pugui allargar aquesta temporalitat més temps.
- Activar dins l'itinerari i propostes de sortida, recursos de mitja i llarga estada. que preparin cap a un recurs de sortida finalista.

Composició membres del grup de treball serveis socials

El grup ha comptat amb la participació de nombrosos responsables polítics i tècnics dels serveis municipals, socials i d'habitatge, així com d'entitats que no participen ordinàriament al grup. Això ha permès un debat en profunditat sobre problemes i alternatives.

Sílvia Benaiges	SURT Fundació de dones
Mont Rovira Jarque	IMSS
Teresa Crespo Julià	Entitats Catalanes d'Acció Social
Mònica Plana	Associació Benestar i Desenvolupament
Lourdes Garcia	Consell de l'Habitatge Social de Barcelona
Montserrat Saltó Oliva	Sindicatura de Greuges de Barcelona
Carme Carrera	Tècnica Referent del Consell Municipal de Benestar Social
Nuria Beltran Sanz	Ajuntament de Barcelona
Alicia Alvarez Garcia	Ajuntament de Barcelona
Sònia Fuertes Ledesma	Comissionada d'Acció Social
Àngels Canals Vilà	Consorti Serveis Socials de Barcelona
Lluïsa Sebastià	Càritas Diocesana de Barcelona
Laura Gómez Servando	Suara Cooperativa
Marta Sanagustí Vidal	Col·legi Oficial de Treball Social de Catalunya
Àngels Sogas Perales	Fundació Pere Tarrés
Mariona Puigdemívol	ECAS
Xènia Carné	Taula del Tercer Sector
Anna Domingo	Suara Cooperativa
Lourdes Borrell	Habitat 3
Fina Contreras	Cáritas
Lara Bogni	Habitat 3
M ^a Isabel Del Moral	Ajuntament de Barcelona
Esther Ródenas	Institut Municipal de l'Habitatge
Sara Udina	Gerència d'Urbanisme
Marga Pagès	Departament de Participació Social
Eva Caballero	Consell Municipal de Benestar Social
Francesca Reyes	Sindicatura de Greuges de Barcelona
M ^a Luisa de la Puente	Col·legi Oficial de Metges
Sílvia Delgado	Creu Roja
Griselda Fernandez	Institut Municipal de l'Habitatge
Teresa Bermudez	Sant Joan de Déu
Elena Salas	ASSIS
Anna de Palau	IMSS
Elisabet Bárbara	Ajuntament de Barcelona
Victoria Galvan	Suara Cooperativa
Marta Fité	Ajuntament de Barcelona
Carme Fortea	Ajuntament de Barcelona
Montse Colás	Ajuntament de Barcelona
Laura Gómez	Suara Cooperativa
Esther Rodenas	Direcció de Serveis d'Habitatge Ajuntament de Barcelona
Monica Plana	Associació Benestar i Desenvolupament
Andreu Parera Prats	Cap Departament de Participació Social
Juanjo Gonzalez Modrego	Ajuntament de Barcelona
Jordi Sabater	IMSS
Manuel Aguilar	Coordinador Grup de Treball Serveis Socials
Miguel Angel Manzano	Expert
Edgar Vinyals	Expert
Toni Vilà	Expert
Lluís Torrens Mèlich	Expert
Albert Sales Campos	Institut Metropolita
Sergio Rodriguez	Habitatge Social
Pep Villarreal	Expert
Javier Martinez Gomez	IMSS
Joan Ramon Riera	Comissionat d'Habitatge
Lluís Batlle	IMSS

